

Komissio väittää ensimmäisellä valitusperusteellaan, että kun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi yhtäältä, että komissio "laiminlöi" esittää 3.8.2001 päivättyssä väitetiedoksiansonnossa Schneiderin ja Legrandin asemien tukemista koskevan väitteen, ja toisaalta, että kyseiseen esittämiseen ei sisällynyt "mitään erityistä teknistä ongelmaa", se jätti ottamatta huomioon oikeusvoiman, esitti aineellisesti paikkansapitämättömiä toteamuksia, otti sen arvioitavaksi annetun selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla ja laiminlöi velvollisuuden perustella tuomionsa.

Komissio väittää toisella valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin luonnehti virheellisesti tosiseikkoja, teki oikeudellisen virheen ja laiminlöi perusteluvelvollisuutensa, kun se katsoi, että asiassa T-310/01, Schneider Electric v. komissio, 22.10.2002 annetussa tuomiossa todettu menettelyvirhe merkitsee sellaisen oikeussäännön riittävän ilmeistä rikkomista, jolla annetaan oikeuksia yksityisille.

Komissio väittää kolmannella valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki virheellisiä aineellisia toteamuksia, otti selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla, luonnehti virheellisesti kyseessä olevia tosiseikkoja ja teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, että virheen ja yksilöidyn vahingon toisen osan eli sen, että Schneiderin Wendel-KKR:n kanssa käymät neuvottelut Legrand SA:n luovutushinnasta saatettiin ennenaikaisesti päätökseen, välillä on "riittävän välitön syy-yhteys".

Komissio vetoaa neljännellä valitusperusteellaan siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei noudattanut perusteluvelvollisuuttaan, joka sille kuuluu sen vuoksi, että sen esittämä päätely, joka koskee virheen ja yksilöityjen vahingon eri osien välillä olevaa syy-yhteyttä, on perusteltu ristiriitaisesti.

Komissio väittää viidennellä valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki aineellisesti paikkansapitämättömiä tosiseikkoja koskevia toteamuksia, otti selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla ja teki oikeudellisen virheen, kun se ei päätellyt, että Schneider oli myötävaikuttanut yksilöityyn vahingon toiseen osaan kokonaisuudessaan. Kyseinen yritys on näet jättänyt useilta osin täyttämättä kohtuullista huolellisuutta koskevan velvoitteensa vahingon välttämiseksi tai vahingon laajuuden rajoittamiseksi etenkin, koska se ei pannut vireille välitoimimenettelyä sen Legrandin luovuttamista koskevan velvoitteen osalta, jonka se väittää sille asetetun, ja koska se päätti luovuttaa kyseisen yrityksen ajankohtana, jolloin siihen ei kuitenkaan kohdistunut mitään tämän suuntaista velvoitetta.

Komissio moittii kuudennella valitusperusteellaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se lausui kanteen ulkopuolelta, jätti noudattamatta todistustaakkaa koskevia sääntöjä ja loukkasi puolustautumisoikeuksia, kun se yksilöi sellaisen vahingon osan, johon kantajana oleva yritys ei ollut vedonnut.

Komissio väittää lopuksi seitsemännellä ja viimeisellä valitusperusteellaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se myönsi Schneiderille korkoa vahingon toisen osan syntymispäivästä eli 10.12.2002 lukien.

Valitus, jonka Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen ja Michaël Zouridakis ovat tehneet 28.9.2007 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (laajennettu neljäs jaosto) asiassa T-58/05, Centeno Mediavilla ym. v. Euroopan yhteisöjen komissio, 11.7.2007 antamasta tuomiosta

(Asia C-443/07 P)

(2008/C 22/39)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittajat: Isabela Clara Centeno Mediavilla, Delphine Fumey, Eva Gerhards, Iona M. S. Hamilton, Raymond Hill, Jean Huby, Patrick Klein, Domenico Lombardi, Thomas Millar, Miltiadis Moraitis, Ansa Norman Palmer, Nicola Robinson, François-Xavier Rouxel, Marta Silva Mendes, Peter van den Hul, Fritz Von Nordheim Nielsen ja Michaël Zouridakis (edustajat: asianajajat G. Vandersanden ja L. Levi)

Muut osapuolet: Euroopan yhteisöjen komissio, Euroopan unionin neuvosto

Vaatimukset

- Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-58/05 11.7.2007 antama tuomio on kumottava
- valittajien ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämät vaatimukset on hyväksyttävä ja näin ollen
 - kantajien palvelukseen ottamista koskeviin päätöksiin sisältyvä palkkaluokan määrittäminen on kumottava siltä osin kuin se perustuu uusien henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 12 artiklan 3 kohtaan
 - kantajien urat on muodostettava uudelleen (mukaan lukien kantajien työkokemuksen huomioon ottaminen näin korjatussa palkkaluokassa, heidän urakehitystä koskevat oikeutensa ja eläkeoikeutensa) heidän nimittämispäätöksistään lukien käyttäen perusteena sitä palkkaluokkaa, johon kantajat olisi pitänyt nimittää sen kilpailuilmoituksen perusteella, jonka johdosta heidät kirjattiin palvelukseen ottamista koskevaan varallaolueluetteloon, joko kyseisessä kilpailuilmoituksessa mainitussa palkkaluokassa tai sellaisessa tätä vastaavassa palkkaluokassa, joka on määritetty uusien henkilöstösääntöjen mukaisesti (ja asianmukaisessa palkkatasossa ennen 1.5.2004 sovellettujen sääntöjen mukaisesti)

- kantajille on myönnettävä viivästyskorjoja siihen päivään asti, jolloin heidän palkkaluokkaan määrittämistään koskeva sääntöjenmukainen päätös tehdään, Euroopan keskuspankin vahvistaman korkokannan perustella kaikista niistä summista, jotka vastaavat erotusta heidän palvelukseen ottamistaan koskevista päätöksistä tehtyä palkkaluokan määrittämistä vastaavien palkkojen ja niiden palkkojen välillä, joihin heillä olisi pitänyt olla oikeus
- vastaaja on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut ensimmäisessä oikeusasteessa ja muutoksenhaussa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Todettuaan aluksi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa tuomiossa käsitellyt valittajia yhtenä kokonaisuutena ottamatta huomioon kunkin valittajan erityistä asemaa ja että kyseinen tuomioistuin on lähtenyt siitä valittajien virheellisenä pitämästä lähtökohdasta, jonka mukaan valittajien palkkaluokan määrittämisen laillisuutta arvioidaan heidän nimityspäivästään lukien, valittajat esittävät valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta.

Ensimmäisessä valitusperusteessa valittajat moittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on virheellisesti todennut henkilöstösääntöjen liitteessä XIII olevan 12 artiklan 3 kohdan lainmukaisuuden. Tältä osin valittajat vetoavat ensimmäiseksi siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut entisten henkilöstösääntöjen 10 artiklaa, kun se on rinnastanut nyt käsiteltävänä olevassa asiassa toteutetun palkkaluokkien muuttamisen uuteen urarakenteeseen siirtymistä koskevien siirtymäsäännösten tilapäiseen mukauttamiseen, perustellen tällä henkilöstösääntökomitean uudelleen kuulematta jättämisen, vaikka palkkaluokan muuttamisella on erityisesti huomattavia taloudellisia vaikutuksia kyseessä olevien henkilöiden kohdalla, minkä johdosta kyseisen komitean kuuleminen on täysin perusteltua.

Ensimmäisen valitusperusteen tueksi valittajat vetoavat toiseksi siihen, että saavutettujen oikeuksien periaatetta on loukattu. Toisin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi tuomiossaan, nyt esillä olevan asian kannalta merkityksellinen kysymys ei valittajien mukaan ole saavutettu oikeus tulla nimitetyksi virkaan vaan saavutettu oikeus tietyn palkkaluokan määrittämiseen virkaan nimitettäessä. Vaikkei kiistetäkään sitä, että kilpailu-ilmoitus ja kirjaaminen soveltuvien hakijoiden luetteloon eivät luo oikeutta palvelukseenottamiselle, kilpailu-ilmoitus ja luetteloon kirjaaminen luovat kuitenkin kilpailuun osallistujille ja sitä suuremmalla syyllä kilpailun läpäisseiden hakijoiden luetteloon kirjatuille oikeuden tulla kohdelluksi kilpailu-ilmoituksessa ilmoitetun mukaisesti. Valittajien mukaan tämä oikeus luo vastaavasti nimittävälle viranomaiselle velvollisuuden noudattaa sitä, mitä se on maininnut kilpailu-ilmoituksessa ja mikä vastaa avoinna olevien virkojen vaatimuksia ja yksikön etua.

Kolmanneksi valittajat vetoavat siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta tekemällä eron niiden kilpailun läpäisseiden hakijoiden, jotka ovat nimitetty virkaan ennen 1.5.2004, ja niiden kilpailun läpäisseiden hakijoiden välillä, jotka ovat nimitetty tämän ajankohdan jälkeen, koska kilpailun läpäisseiden hakijoiden pelkkä mahdollisuus tulla nimitetyksi virkaan ei missään tapauksessa oikeuta loukkaamaan hakijoiden oikeutta odottaa perustellusti,

että tosiasiallisessa virkanimitystilanteessa sovelletaan kilpailu-ilmoituksessa ilmoitettuja palkkaluokan määrittämistä koskevia perusteita, joita sovelletaan näin ollen kaikkien kyseisen kilpailun läpäisseiden hakijoiden palvelukseenottamiseen. Tämän lisäksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole lainkaan tutkinut onko näiden kahden virkamiesluokan erilainen kohtelu mahdollisesti perusteltua.

Neljänneksi valittajat väittävät, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut luottamuksensuojan periaatetta ja ottanut selvitysaineiston huomioon vääristyneellä tavalla. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle toimitettu aineisto sisältää itse asiassa lukuisia seikkoja, jotka tukevat sitä näkemystä, jonka mukaan valittajille olisi annettu täsmällisiä vakuutteluja heidän ottamisestaan palvelukseen kilpailu-ilmoituksessa ilmoitetussa palkkaluokassa.

Viidenneksi ja kuudenneksi valittajat moittivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta viimein siitä, että se ei ole noudattanut henkilöstösääntöjen 5, 7 ja 31 artiklan soveltamisalaa ja että se on tältä osin myös laiminlyönyt perusteluvelvollisuutensa.

Valittajat väittävät toisessa kanneperusteessa, että valituksenalainen tuomio on virheellinen siltä osin kuin sillä on hylätty kyseisiä valittajia koskevia nimityspäätöksiä vastaan nostetut kanteet sillä perusteella, että vaikka vastaaja on laiminlyönyt tiedottamisvelvollisuutensa, tämä laiminlyönti ei sellaisenaan tee valituksenalaisista päätöksistä lainvastaisia. Valittajat vetoavat tältä osin siihen, että hyvän hallinnon ja huolellisuusvelvollisuuden periaatetta sekä avoimuusperiaatetta ja luottamuksensuojan, vilpittömän mielen, yhdenvertaisen kohtelun sekä viran ja palkkaluokan vastaavuuden periaatteita on yhtäaikaaisesti loukattu.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Belgia) on esittänyt 24.10.2007 — Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA ja Pfizer SA v. Belgian valtio — Väliintulija: Sanofi-Aventis Belgium SA

(Asia C-471/07)

(2008/C 22/40)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Kantajat: Association générale de l'industrie du médicament ASBL, Bayer SA, Servier Benelux SA, Janssen Cilag SA ja Pfizer SA

Vastaaja: Belgian valtio